

NIKLAS NATT OCH DAG

Suomentanut Kari Koski

TOIVEET JA KOHTALO

JOHNNY
Kniga

NIKLAS NATT OCH DAG

TOIVEET JA
KOHTALO

SUOMENTANUT KARI KOSKI

JOHNNY KNIGA HELSINKI

Ensimmäinen painos

© Niklas Natt och Dag 2023

Ruotsinkielinen alkuteos: *Ödet och hoppet*

First published by Bokförlaget Forum, Stockholm, Sweden 2023

Published by agreement with Salomonsson Agency

Suomenkielisen laitoksen © Kari Koski ja Johnny Kniga 2025

Johnny Kniga

An imprint of Werner Söderström Ltd

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

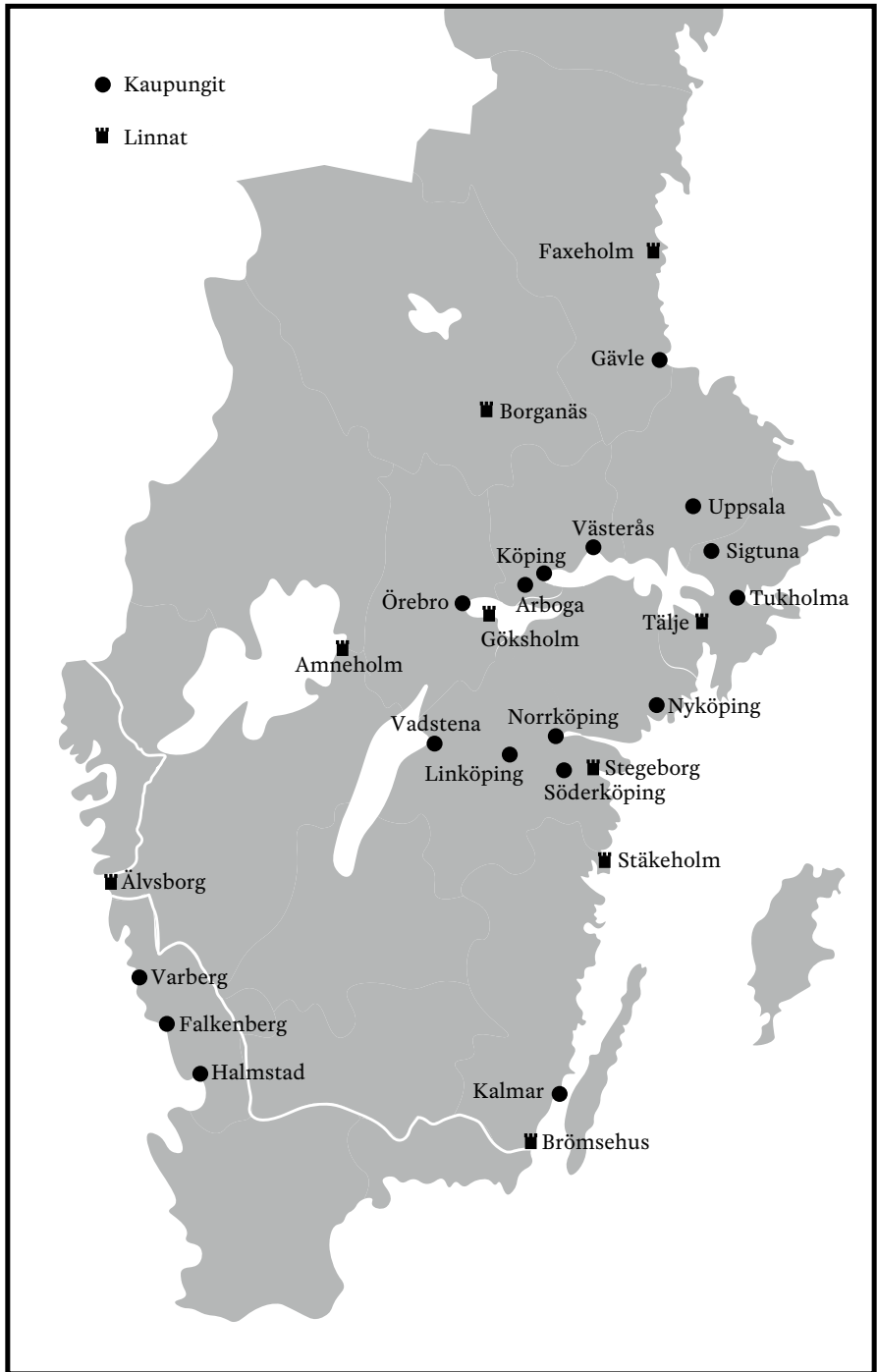
ISBN: 978-952-362-076-6

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@kniga.fi

Mats Lindaylle

*Rengnabo.
Rengno.
Rengnavi.
Sum sine rengno.*

*Aion ottaa vallan.
Minulla on valta.
Minulla oli valta.
Olen valtaa vailla.*

SANAT ALBERTUS PICTORIN (N. 1440–1509)
ELÄMÄNPYÖRÄÄ ESITTÄVÄN MAALAUKSEN YMPÄRILLÄ
HÄRKEBERGAN KIRKON ASEHUONEESSA.

1350.

Mustan surman tultua viikatemies niittää puolet valtakunnasta. *Kuningas Maunu Eerikinpoika* tarvitsee hopeaa. Lainansa vakuudeksi hän kiinnittää maansa. *Bo Joninpoika* mahtisuvusta nimeltä *Grip* omistaa pian kaikki Itämeren ympäröivät maat aina Blekingen rajalta Suomenlahdelle.

Mutta Bo Joninpoika Grip ei tyydy osaansa.

1364.

Kun kuningas Maunu ei aio maksaa velkojaan, Bo Joninpoika Grip tarjoaa Ruotsia hallittavaksi kuninkaan sisarenpojalle, Mecklenburgin *Albrektille*. Hän on pelkkä nyökyttelijä, nukkehallitsija, joka kelpaa pitämään Tukholman valtaistuinta lämpimänä Bo Joninpoika Gripille.

Mutta kuningas Albrekt ei tyydy osaansa.

1386.

Kuningas Albrekt pitää kiinni oikeuksistaan, yrittää lujittaa valtaansa ja rajoittaa suurmiesten maaomistuksia. Bo Joninpoika Grip päätyy hautaan ennen aikojaan, 51-vuotiaana ja vielä kruunaamattomana. Bo Joninpoika Gripin lähimpiin vahvin on hänen serkkunsa, Ekhultin Sten Bonpoika, ritari, valtaneuvos ja yksi valtakunnan mahtavimmista miehistä suvusta, jonka katkoisessa vaakunakilvessä on sinistä ja kultaa.

Mutta Sten Bonpoika ei tyydy osaansa.

1388.

Sten Bonpoika on oppinut Bo Joninpoika Gripiltä kylliksi koettaakseen onneaan samassa pelissä. Hän kutsuu Tanskan ja Norjan kuningattaren *Margareetan* Ruotsiin ottamaan haltuunsa Albrektin valtaistuimen. Naisen, heikon ja sävyisän, joka on vieläpä kaukana. Kenen apuun hänkin turvautuisi hallitakseen pohjoista maakuntaansa, ellei sen, joka hänet sinne kutsuikin? Sten Bonpoika aikoo hallita valtakuntaa Margareetan nimissä.

Mutta kuningatar Margareeta ei tyydy osaansa.

1390.

Kuningatar Margareeta antaa Sten Bonpojalle kunniatehtävän: huolehtia Bo Joninpoika Gripin testamentista ja palauttaa kaikki mitä on laittomasti otettu. Kuningattaren ansa laukeaa, ja Sten Bonpoika on satimessa. Pian valtakunnan kaikki suurmiehet saapuvat sankoin joukoin Ekhultiin, ja aateliston kinastellessa Margareeta asettaa jokaiseen linnaan omat tanskalaiset ja saksalaiset voutinsa. Pettyneenä ja nujerrettuna Sten Bonpoika käy hautaan. Kuningatar seuraa häntä itse seuraavana vuonna: rutto vie voiton siinä missä yksikään mies ei onnistunut. Perilliselleen *Bogislav Pommerilaiselle*, joka vaihtaa alamaistensa vuoksi nimensä *Eeriksi*, hän jättää kolme valtakuntaansa.

Mutta kuningas Eerik ei tyydy osaansa.

1410.

Kuningas Eerik haluaa laajentaa valtakuntaansa ja käy sotaa sen etelärajalla. Nuoria ruotsalaisia värvätään taisteluun, ja he lähtevät etelään eivätkä koskaan palaa, samaan aikaan kun kuninkaan ulkomaalaiset voudit riistävät kansaa, vaativat vuosi vuodelta korkeampia veroja, rikastuvat häpeilemättä ja ottavat väkivalloin sen, mitä heille ei vapaaehtoisesti anneta. Ruotsin mahtimiehet vilkuilevat katkerina paikkaa, joka vielä hiljattain kuului heille. Heidän joukossaan Sten Bonpojan lukuisat pojat, sinisen ja kullan perilliset: ritareita, valtaneuvoksia, valtakunnan mahtavimpia miehiä, joiden suonissa virtaa kuninkaallinen veri.

Steninpojat eivät tyydy osaansa.

KESÄKUU 1434

AA ON AUTIO, kesän aurinko valkeiden pilvien takana, ilma lämmin ja painostava. Hyönteisparvi kietoutuu vaippana hänen ympärilleen, ja toisaalla hänen sisarensa palaa roviolla. Finn seuraa katseellaan kaikkea mikä hänen edessään avautuu: tien kulunutta uraa, joka pölyää kuivuudessa. Villiintynyttä peltoa metsiköiden välissä. Silmäkantamattomiin yhä sankempaa ryteikköä. Hän terästä äistinsä kokeakseen maailman, joka asustaa kaiken tämän tuolla puolen, hänen jalkojensa alla ja korkealla yläpuolella, mutta siellä ei ole mitään ihmisaistein havaittavaa. Pöly hiertää hikisissä ihopoimuissa, kun hän hieroo silmiään ja jatkaa matkaa. Jano vaivaa, mutta iltaan on vielä pitkä aika, ja Finn tietää, että hänen on oltava kiitollinen kärsimistään tuskista. Hän halusi itselleen pahempaa, pyysi papilta jouhipaitaa ja vaatimatonta kantamusta mutta sai vastaukseksi pelkkää päänpudistelua ja varoituksen ylimielisyydestä. Silti hän kantaa repussaan kiviä ja täyttää aamuisin kenkensä soralla.

Hän vaeltaa yksin eikä kohtaa juuri ketään. Etäältä katsottuna maalaistalot lepäävät hämärinä ja viileinä, entiset isännät ovat olleet jo iät ajat matojen ruokana tai pelkkää tuhkaa. Leppeä tuuli raottaa vinossa repsottavia ikkunaluukkuja ja hakeutuu ulos toiselta puolen ravistuneiden hirsien välistä löytämättä mitään viipymisen arvoista.

Finn yrittää kuvitella maata sellaisena kuin hänen isänsä äiti sitä kuvasi, ihmisiä metelöimässä toraillen tai riemuissaan, joka kylässä vilisemällä lapsikatralla, pellot ja niityt kehräämässä kissojen lailla sävyisien ihmisten hoidossa. Ellei hän näkisi omin silmin, hän olisi

luullut eukon tulleen lapseksi jälleen, mutta kuolleet muistuttavat itsestään joka puolella, kummittelevat jälkeensä jättämässään tyhyydessä. Hylättyjä kamareita ja viljelymaata loputtomalla kesannolla, kadonneiden sukupolvien käsissä kuluneita hylättyjä työkaluja. Kohta kaksikymmenvuotisen elämänsä ajan hän on elänyt maailmassa, joka oli rakennettu isommalle joukolle, hänen lapsuutensa oli leikkiä toisten haudoilla. Toissa päivänä hän näki jalkamylyn, jonka ratas oli yhä purossa ja lattiaudat kalpeina kivipölystä, kun kivellä ei ollut muuta jauhettavaa kuin itsensä. Kivijauhoa aaveiden ruoaksi ja puun vaikerrusta vailla kuulijaa. Rutto oli vienyt kaikki.

Eloonjääneet jauhavat aina vain samoja tarinoita viikatemiehen oikuista. Aivan lähistöllä oli kylä, josta se oli vienyt kaikki paitsi yhden ainoan miehen, naapurikylästä kaikki paitsi yhden ainoan naisen. He molemmat hakeutuivat kirkkoon ja soittivat kelloa sielunsa hädässä. Niin he löysivät toisensa, ja hakivat lohtua syyleilystä, josta sai alkunsa uusi kylä. Aina se oma kylä. Seuraavaan hengenvetoon kerrotaan nälkäisistä lapsista, jotka hätä karkotti seudulta, missä kaikki aikuiset olivat kaatuneet: matkallaan he eivät kohdanneet sääliä vaan kaikki haudattiin elävältä, yhä itkien ja sätkien, sen sijaan että heidät olisi päästetty levittämään tartuntaa kylään, johon he olivat saapuneet. Aina johonkin toiseen kylään. Siitä oli kulunut ihmisikä ja enemmänkin, mutta valtakunta on yhä vain harvaan asuttu. Maata riittää peninkulmien päähän, hiljaisuus puristaa kuin vanne ohimolla, täällä missä viljelymaalle ja ihmisäänelle on aivan liian harvassa perijöitä. Ne, joiden suotiin elää, ovat hakeutuneet toisaalle, löytäneet naapurikylän täynnä tyhjiä taloja ja ottaneet ne haltuunsa mieluummin kuin jääneet elämään aaveiden keskelle. Elämä etsii elämää. Ihmisten ei ole hyvä elää yhdessä, mutta eivät he pärjää yksinkään.

Göksholm ja Hjälmarenin rannat ovat jääneet jo kolmen päivämatkan päähän. Vaivoihin tottuneena ja ripeänä jaloistaan Finn olisi voinut edetä nopeamminkin, mutta hänen täytyy pysähtyä

jokaisessa vastaan tulevassa kirkossa, tiedustella pyhäinjäännöskaappia, lausua Herran rukousta ja Ave Mariaa koko rukousnauhan mitalta. Usein hänen saapumisensa ei käy yksiin papin tekemisten kanssa; tunnit kuluvat hukkaan kirkon portilla odotellessa. Jos hän saapuu myöhään, ilta tekee tuloaan, eikä auta kuin odotella aamunkoittoa. Mieluiten hän nukkuu ulkona kietoutuneena omaan viittaansa mätäs tyynynään. Kirkkomaa on kuitenkin turvallisin paikka. Finn ei juuri pelkää toisia, mutta vaikka vahva onkin, ei halua houkutella varkaita ja ryöväreitä. Kirkon muurien sisäpuolelle on julistettu rauha. Täällä kukaan ei häiritse häntä paitsi joku seurakunnan katuvainen, joka tekee parannusta tallustamalla aamunkoiton hetkellä myötöpäivään siunatun maan ympäri. Vähitellen tulee yö, pitkä ja valoisa. Linnut livertävät tuntikausia ennen kuin rauhoittuvat. Tähän armon vuodenaikaan niillä on kiire elää. Vasta pimeimmällä hetkellä ne vaikenevat ja jättävät yötaivaan vapaaksi viirupöllön ratsastaa näkymättömällä tuulella. Hänen itsensä on vaikea nukahtaa, levottomuus jauhaa hänen sisällään yhtä herkeämättä kuin unohdetun puron yksinäinen mylly konsanaan. Hän sanoo itselleen sen, mitä pappi sanoi aiemmin, että hänen koettelemuksensa ovat kuin viilentävä tuulahdus sisaren kärventyneellä iholla, voidetta haavoille ja rakkuloille, lupaus pikaisesta lievityksestä. Yöt ovat lämpimiä, eikä hän silti saa rauhaa. Jokainen lepohetki on kuin piikki lihassa. Ylva-sisar on koko ajan mielessä. Lapsena he olivat yhtä, jakoivat kaiken ja kyynelehtivät yhtä murheissaan mustelmaa, joka koristi vain toista. Sitten heistä tuli erilaisia, erimielisiä oikeasta tiestä. Kun hän näki heidän kohtalossaan Jumalan armon, sisar näki muuta. Hän antoi kesyttää itsensä, mukautui, piti armona elämää, jonka he olivat saaneet lahjaksi. Ylvaa se vaivasi, hänelle se oli rangaistus, ja aina hän hautoi mielessään kapinaa.

Nyt Ylva korventuu yksin tulessa. Finn ei ollut koskaan nähnyt ihmistä roviolla, mutta kaikki, mitä hän tulesta tietää, ruokkii hänen pelkoaan. Hän muistaa, kuinka lapsena tarttui hätäisesti kuumaan hellakoukkuun, muistaa äkillisen puraisun sormissa, kivun joka viipyi pitkään. Entä jos hän ei olisi osannut päästää irti,

edes silloin, kun liha alkoi savuta ja veri roiskui, ei ennen kuin liha oli mustunut ja hiiltynyt kuin viimeiset riekaleet vartaassa? Siltä Ylvasta täytyi tuntua. Kun Finn herää unesta yön pimeimmällä hetkellä, tuntuu kuin lepo olisi ravistellut tiehensä kaiken hurskauden ja paljastanut syvällä sisimmässä kytevän vihan. Sydän tykyttää, ja joka lyönnissä kumisee viha ja raivo. Epäoikeudenmukaisuus, julmuus. Kun hän saa ajatuksensa kuriin, niiden sijaan leviää hätäinen katumus. Hän tietää paljastaneensa sielunsa syvyydet ja herjanneensa sitä, joka näkee kaiken ja huomaa hänen pahentaneen kaikkea entisestään. Kun aamuaurinko lankeaa hänen makuusijalleen, siinä näkyy pelkkä jälki mättäiden keskellä. Hän on jo matkalla muualle.

Ilta saapuu, eikä hänen repussa ole kuin kiviä, mutta syötävä hänen on, vaikka sitten vähänkin. Kylä tien varrella, kirkko vaatimattomana kaikessa nöyryydessään, majatalo, joka kyyhöttää talojen keskellä savisen maatilkun laidalla. Hän on jo käynyt hoitamassa asiansa, kunnioittanut Johannes Kastajan vaipasta repäistyä kankaanpalaa ja lausunut rukouksensa. Hänen edessään pöydän höyläämättömillä lankuilla on leipää ja vettä, valo hohtaa hämärän harmaana, maalattia on viileä. Finn jää istumaan väsyneenä ja kylläisenä nyt, kun hänen vatsansa vaatii niin vähän. Hämärän tullen ihmisiä virtaa sisään. Kun väkeä on kerääntynyt tarpeeksi, vedetään pitkää tikkua siitä, kuka hakkaa halot ja saa isännän syyttämään tulen. Hän joutuu kyykkimään pitkään selkä köyryssä puhaltaakseen eloa kekäleeseen, joka tuotiin lusikalla jonkun lämpimämmästä liedestä, mutta pian tuli leviää tuoheen ja kalikoihin. Tikuista kohoa hentoinen liekki. Hetkessä huone on aivan toinen. Kultainen hohde levittää lämpöään ihmismieliin ennen kuin ruumis ehtii sen tunteakaan. Varjot hiipivät pitkin seinä ja luovat saliin tilan tuntua. On maallisen hartauden hetki. He kaikki istuvat hiljaa ja tuijottavat kaivaten liekkien tanssia, tätä lohdullista ilmiötä, jota edes oppineet eivät osaa selittää niin, että tavallinen kansa ymmärtää. Se houkuttelee puoleensa myös Finnin katseen, ennen kuin hän tajuaa sen olevan pelkkää pilkkaa. Muuan ukko

virittää jakkaraltaan oven vierestä yksitoikkoisen laulun leivänmurusia ja juomaa vastaan. Laulu tuudittaa hänet uneen.

”Ole hiljaa, kerro mielummin satu!”

Huuto säikäyttää hänet levottomasta horteestaan niska jäykkänä. Pää on retkottanut rintaa vasten. Penkeille tungeksii nyt lisää väkeä, yhteen pakkautuneet ihmisvartalot auttavat liekkejä pitämään huoneen lämpimänä. Äsken laulanut ukko tekee työtä käskettyä mutta ojentaa pikarinsa vaatiakseen palkkansa etukäteen, ja joku kaataa sen täyteen. Hän juo astian tyhjäksi samalla kun jokainen kuulijoista hivuttautuu lähemmäksi paikkaa jonka katsoo ansaitsevansa. Ukko rykäisee ja aloittaa. Sanat ovat Finnille tutut. Jotkut osaavat tarinan riimeineen, mutta kotona Göksholmissa sitä ei kernaasti kuunnella. Kolme uljasta prinssiä on lähtenyt metsälle iloisin mielin. Kohta he eksyvät sumuun. Puiden lomasta heidän luokseen astelee kolme hahmoa, ja pian heille selviää, että siinä on kolme vainajaa, jotka ovat nousseet maan povesta, elävinä mutta kuolleina, lemuten haudan syleilylle. Prinssit kavahtavat taaksepäin inhon vallassa, mutta kuolleet vaativat heitä vaikenemaan ja rauhoittumaan. Meidän suvustamme te olette tulleet, he sanovat madonsyömillä äänillään. Mitä te nyt olette, sitä me olimme ker- ran. Mitä me olemme, sitä teistä tulee. Me haaskasimme elämämme turhamaisuuteen ja huvitteluun, he kertovat. Tehkää parannus kun vielä ehditte. Sitten kohtaaminen on ohi, ja sumu hälvenee.

Väkijoukko nyökyttelee ja mumisee hyväksyntäänsä, ukkoa juotetaan uudelleen. On jo myöhäinen ilta, ihmiset tekevät lähtöä ja Finn pudistelee itseään poistuakseen niin ikään, kun muukalainen asettuu hänen istuimensa ääreen ja ojentaa aseettomat kätensä.

”Jumalan rauhaa sinulle.”

”Samoin sinulle.”

Mies on nuori, ei häntä itseään vanhempi, yllään hyvin istuva tunika, jonka helma on tahriintunut maantien pölyyn. Vyöllä on laukku. Vaaleaa tukkaa näkyy ohuesta villasta kudotun kesäviitan alta. Hymy huulilla ja kunnioitusta ja ystävyyttä osoittava ilme kasvoilla, joita se pukee hyvin. Vieras asettuu varovasti häntä vastapäätä.

”Mitä pidit sadusta?”

Finn kohauttaa harteitaan.

”Uusi se ei ollut. Olen kyllä kuullut sen huonomminkin kerrottuna.”

”Minua sanotaan Olaus Jonaeksi.”

Finnin silmät kapenevat viiruiksi.

”Mikä nimi se sellainenkin on olevinaan? Sopisi paremmin piispalle kuin maankiertäjälle.”

Olaus punastuu.

”Olen tosiaan liikkeellä kirkon asioilla. Mutta Olofina minä olen syntynyt, ja isäni nimi on Jöns, olen syntynyt ja kasvanut Skänningessä. Olisitko sattumoisin lähdössä aamunkoitteessa etelään päin?”

”Mitä väliä sillä on sinulle?”

Olofiksi itseään kutsunut nuorukainen kiemurtelee paikallaan.

”Matkani vie Linköpingiin, eikä minulla ole muuta vaihtoehtoa kuin kulkea jalkaisin. Tie ei ole vieras, mutta olen nähnyt sen vain toiselta suunnalta ja vieläpä toiseen aikaan, kun puut olivat lehdettämiä.”

Hänen kätensä hakeutuu hämillisesti kankaan laskoksen päälle, ja sitten hän jatkaa.

”Olen kierrellyt maita ja mantuja ja kuullut joka puolella kerrottavan Tivedenistä. Sanotaan, että pahoja asioita tapahtuu sille, joka yksinään uskaltautuu sen varjoihin.”

”Sittenhän sinulla kävi tuuri, sillä Tiveden on Vätternin toisella puolen eikä meillä päinkään.”

”Täällä metsä kohoaa ehkä nimettömänä, mutta puut ovat kaikei samanlaisia? Ne peittävät koko seudun katkeamattomana rivistönä järven toiselta puolen tänne asti. Motalaan ei pääse kuin niiden latvojen katveessa. Jos joukossamme istui lainsuojaton, hän voisi astua tänä iltana yli kynnyksen ja vaeltaa päiväkaupalla auringonlaskun suuntaan kenenkään näkemättä.”

”Lainsuojattomiako sinä pelkää? Etkä itikoita?”

Olof Jönsinpoika nojaa lähemmäksi ja hiljentää ääntään, jotta sitä ei kuuluisi enempää kuin on pakko.

”Kerrotaan, että eräs raakalainen on kaivanut itselleen luolan pimeimpään metsään, elelee siellä kuin eläin, kaukana muista, hulluna surusta ja vihasta sekä täynnä paha tahtoa lähimmäistään kohtaan. Iso mies, jolla on jäsenet rautaa, iho noessa ja pituutta sen verran, ettei hän mahdu seisomaan suorana kattopalkkien alla. Gänge-Toriksi häntä kutsutaan. Hän ulvoo öisin täysikuulla, ääni kantaa peninkulmien päähän ja sudet vastaavat, ikään kuin hän olisi yksi laumasta. Auringonlaskun hetkellä hän vaeltaa metsän polkuja ja ryövää jokaisen vastaan tulevan. Jos tulija on nainen, hän tekee tälle sen mitä jokainen maantierosvo on naisille tehnyt aikojen alusta saakka, ja jos nainen tyydyttää häntä, hän pitää tämän siihen asti, kunnes kyllästyy. Mutta jos vastaantulija on mies, hän leikkaa tämän miehuuden irti veitsellä voidakseen tyydyttää himon sellaiseen, joka on enemmän neidon kaltainen. Ja kun vainajat löydetään, hän on leikannut heiltä lisäksi korvat ja nenät, ihan hovin vuoksi ja pitääkseen vyöllään koristeena.”

Finn ei voi pidätellä tuhadusta.

”Mikä saa sinut uskomaan, että olisin itsekään muuta kuin ryöväri ja lainsuojaton? Vaikkapa itse Gänge-Tor.”

Olof nyökkää kohti Finnin vyötä, ja vilkaistessaan alas hän huomaa, että hänen harteillaan kantamansa vaate on pudonnut ja paljastanut hänen tikarinsa. Hän kiroaa ääneti tyhmyyttään. Hänen ei olisi pitänyt koskaan antaa houkutellessaan itseään toisten läheisyyteen, vaikka olisi ollut kuinka kova nälkä. Olofia hymyilyttää.

”Kyllähän sinä sellaiselta näytät. Mutta tuollaista asetta ei kannata kuka tahansa.”

Finnin kylkeä vasten riippuva tikari erottaa hänet muista vähäväkisistä, se on koristeltu, vaikka koreus ei peitäkään alleen sen tarkoitusta, se on kallisarvoisessa tupessa, jossa komeilevat hänen isäntänsä sinikultaiset värit. Finn istuu vielä hetken vaiti tihrustellen naapuriaan ja yrittää selvittää, onko hänelle hyödyksi vai taakaksi, ettei tämä Olof ole mikään typerys. Viimein hän huokaisee ja tekee päätöksen.

”Nimeni on Finn Sigridinpoika. Kuulun Hjälmarenin rannalla kohoavan Göksholmin Bengt-herran seurueeseen. Jos minua

kysyy sieltä, saa vastauksen. Lähden valoisan tultua etelään. Jos olet silloin tien laidalla ja menet samaan suuntaan, en voi estää sinua, vaikka kovasti haluaisin.”

Olof Jönsinpoika kiemurtelee paikallaan.

”Oli vielä toinenkin asia. Minulla on raskas kantamus, enemmän kuin yksin kykenee kantamaan. Iso kasa harkkorautaa. Ennen minulla oli hevonen, mutta kova onneni tahtoi toisin. Jos haluat auttaa, olen valmis maksamaan vaivasta.”

Armo pyyhkäisee Finnin yli. Tämä ei voi olla sattumaa. Jumalan armo hänen syntisten ajatustensa yllä, keino sovittaa ne. Hän yrittää pitää äänensä vakaana kun vastaa, mutta sanat tulevat käheinä ja liikutuksen samentamina. Hänen ei auta kuin pysytellä vaihi.

”Minä kannan sen kaiken. Ilman palkkaa.”

Sitten hän kääntää vyön oikein päin ja laskee vaatteiden tikarin peitoksi, menee ovelle ja ulos löytääkseen jostain yösijan. Hän tuntee Olof Jönsinpojan katseen selässään, sen hiljaisen ihmetyksen. Aurinko, joka on laskenut mitä syvimmän punaisena siitä asti, kun hän vaellukselleen lähti, käy nyt mailleensa kalpeana. Hän kietoo viitan ympärilleen, vetää hupun vinosti poskea ja otsaa vasten. Tähän saakka sää on ollut leuto, mutta kaikkien ulkosalla yöpyneiden tavoin hän lukee mitä taivaalle on kirjoitettu ja tietää, että aamulla tulee sadetta, ja lisää sadetta tai pahempaakin.

Unessa on hänen sisarensa. Ja hän kuulee äitinsä äänen, sairauden käheyttämänä ja vaimeana toiselta puolen ovea, joka sulkee hänet ulos, toistamassa viimeisiä sanoja, jotka lausui hänelle lohduksi. Sanoja, joiden paikkansapitävyydestä hän ja Ylva eivät koskaan päässeet yksimielisyyteen ja jotka lopulta ajoivat heidät erilleen.

”Se on Jumalan tahto. Kaikki mikä tapahtuu on Jumalan tahto.”

Tarina, joka on odottanut kertomistaan
lähes 600 vuoden ajan.

Natt och Dag kirjoittaa oman sukunsa tarinaa,
muuttaa muinaiset eläviksi ja tempaa lukijan matkaansa
valtataistelun ja juonittelujen maailmaan.

Eletään vuotta 1436. Kalmarin unioni natisee liitoksissaan.
Ruotsia hallitsee Tanskasta käsin Erik Pommerilainen
hyvin epävarmoin ottein. Ruotsalainen talonpoikaisarmeija
nousee Engelbrektin johdolla kapinaan ja valtaa linnan
toisensa jälkeen.

Tarinan keskiössä on kolme sukunsa johtohahmoa,
Bo, Bengt ja Nils ja heidän vaimonsa. Bengtin 17-vuotias
poika Måns pääsee myös sisään vallan kammareihin ja
tulee antautuneeksi suhteeseen, jonka seuraukset ovat
dramaattiset.

Romaani vie lukijan matkalle historian hämäriin,
pimeisiin loukkoihin.

JOHNNY
Kniga

www.johnnykniga.fi

84.2

978-952-362-076-6